

„Amikor erről  
a szerzőpárosról  
van szó, lehetetlen  
nem beleszeretni  
a karakterekbe.”

– Cheri, [goodreads.com](http://goodreads.com)

# THE RULES of DATING

*My One-Night Stand*

hogyan randizzunk  
az egyéjszakás kalandunkkal?

*fine  
selection*

VI KEELAND,  
PENELOPE WARD

VI KEELAND,  
PENELOPE WARD

# THE RULES of DATING

*My One-Night Stand*

hogyan randizzunk  
az egyéjszakás kalandunkkal?

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

# 1. FEJEZET

*Owen*

– FÖLD HÍVJA OWENT!

Az egyik legjobb barátom felesége, Billie lengette a kezét az arcom előtt.

– Bocs – pislogtam nagyokat –, mondtál valamit?

– Egy szót sem. De már vagy fél órája lógsz azon a vacakon – intett a mobilom felé. – Azért jöttünk ide, hogy megigyunk pár pohárka italt, te meg észre sem vetted a nőt, aki becsusszant melléd a székre, és megpróbálta felhívni magára a figyelmedet.

A balra tőlem lévő székre pillantottam, de az említett nőnek már hűlt helye volt.

Billie a fejét ingatta.

– Cimbi, már rég lelécelt. De mondd, mi olyan érdekes azon a mobilon?

– Semmiség, igazán. Csak néhány, munkával kapcsolatos e-mail.

– Tudod te, mi kellene neked?

– Mi?

– Egy tetkó, egy bimbópiercing meg néhány feles tequila.

Halkan felnevettem.

– Először is, hadd hívjam fel a figyelmedet arra, hogy rossz sorrendben vázoltad fel a listád. Ahhoz ugyanis, hogy egyáltalán fontolóra vegyem az első kettőt, előbb szükségem lenne egy tequilára, sőt *többre* is, ha azt akarod, hogy piercinget rakassak a mellbimbómba. Sosem értettem, miért vannak úgy oda a dologért.

Billie megvonta a vállát.

– Mert szexi.

– Mi a szexi? – kérdezte Colby barátom a mosdóból visszatérve. – Nagyon remélem, hogy éppen rólam beszéltél – vetette át a karját a felesége vállán.

– A mellbimbópiercingről beszéltem.

Colby arca fájdalmas grimaszba torzult.

– Pizkosul fáj, haver!

Kiguvadt a szemem.

– A karót nyelt Colby Lennon átfúrta a mellbimbóját?

– Az asszony odavan érte, szóval miért is ne?

A fejemet ingattam.

– Sosem gondoltam volna, hogy megérem ezt a napot, haver.

Colby felhajtotta a maradék sört a poharából.

– Egyébként is, miért diskuráltok ti ketten a bimbópiercingekről?

– Ideje lenne, hogy Owen leszálljon végre a mobiljáról. – Billie körbeintett a zsúfolt báron. – Ez a hely tömve van dögös csajokkal, ő meg itt mereszi a seggét, és e-mailekre válaszolgat.

Bár Billie-nek igaza volt, aznap este semmi kedvem nem volt nőkkel bájologni. Ami azt illeti, az utóbbi időben egyáltalán nem volt kedvem a nőkhöz. Senki sem keltette fel az érdeklődésemet, ezért

néhány hónappal korábban elhatároztam, hogy még a szokottnál is jobban belevetem magam a munkába.

– Tudod, mit kellene tenned? – kérdezte Colby.

– Hadd tippeljek... Varrassak tetkót, szúrassam át a bimbóm, és dobjak be pár feles tequilát?

– Á! – vigyorgott Colby. – Szerintem a legjobb, amit most tehetsz, hogy állod a cechet. Ugyanis nekem meg a kis asszonykámnak már csak fél óránk maradt, mielőtt a bébiszitter lelépne, ezért én mindjárt faképnél hagylak, hogy még smárolhassak egy kicsit ezzel a csoda szép nővel a szomszéd sikátorban.

Elmosolyodtam.

– Meglesz, haver. Menjetek, élvezzétek ki, ami ebből az estéből megmaradt! Majd később beszélünk.

Miután elbúcsúztunk, megpróbáltam leinteni a pultost, hogy rendezem a számlát, de ő túlságosan elfoglalt volt, hogy felfigyeljen rám. Így hát a férfimoldó felé vettem az irányt, hogy megszabaduljak a tequilától meg attól a kísértőtől, amit megittam. Az illemhelyekhez vezető folyosón nők hosszú sora ácsorgott, a férfimoldó azonban majdnem teljesen üres volt. Épp könnyítettem magamon, amikor megrezzent a mobilom. Már csak akkor ébredtem rá, hogy nem is az enyém zajong, amikor kihalásztam a zsebemből, hogy felvegyem. Egy másik pasas éppen akkor ment ki a mosdóból, amikor én bejöttem, ezért felhúztam a nadrágom cipzárját, és körbejártam az üres mosdóban, hátha megtalálom a zaj forrását. A második fülkében bukkantam rá a bűnösrre, a vécépapírtartó tetején gubbasztott.

A mobilok manapság akár ezer dollárt is kóstálhattak, ezért úgy gondoltam, bölcsebb lenne leadni a talált szajrét a pultosnak, mielőtt még valami részeg alak zsebre vágja. El sem jutottam a pultig, a

telefon máris újra rezegni kezdett. Bevillant, hogy talán épp a tulajdonosa hívja, hogy megtudja, merre hagyta el, ezért fogadtam a hívást.

– Halló?

– Ööö... Ki van ott? – kérdezte egy női hang.

– Owen.

– Mit keres nálad Devyn mobilja, Owen?

– Épp most találtam meg a férfimosdóban.

– A férfimosdóban, hol?

– A Polo Place nevű bárban, a Huszonegyedik utcában.

– Basszus! Ettől tartottam. A barátomnak meglehetősen rossz napja volt..., jobban mondva rossz hete.

– Úgy érted, hogy a fickó nem bírja a piát?

– A csaj. És nem, elég pehelysúlyú. A felest is csak kortyolgatja, a fagyott Margarita meg rendszerint már folyik, mire a végére ér.

– Devyn egy lány? De a férfimosdóban találtam meg a mobilját.

– Nagyon hosszú volt a sor a női előtt?

– Igen. Honnan tudtad?

– Mert akkor tuti, hogy a férfiba ment be. Devyn *ki nem állhatja* a nyilvános mosdókat, ezért az utolsó pillanatig tartogatja, mondván, úgyis kibírja hazáig. Aminek aztán vészhelyzet lesz a vége, és így is, úgy is ki kell mennie valahová. Ez pedig általában a bárók férfimosdóját jelenti.

– Mi baja a nyilvános mosdókkal? Irtózik a baciktól, vagy valami ilyesmi?

– Nem, csak volt két kellemetlen élménye. Az első alkalommal még tini volt, és épp ki kellett mennie egy étterem mosdójába. A fülke ajtaja nem akart bezáródni, ezért csak olyan tessék-lássák módon

magára csukta. Egyszer csak egy részeg nő tántorgott be, felrántotta az ajtót, és egyenesen Devyn ölébe hányt, amíg ő a vécékagyló felett kuporogva próbált pisilni.

– Csak viccelsz, ugye?

– Bár úgy lenne, de nem. Felpattant, de már túl késő volt. Nem elég, hogy hányás borította, még le is pisilte a ruháit, amikor ijedtében felugrott.

– Már szinte félek megkérdezni, hogy mi volt a másik rossz élménye.

– Ó, a második alkalommal egy vakrandin volt, egy csendes kis étteremben, amikor ki kellett ugrania a mosdóba. Csak később derült ki, hogy a nő a szomszédos fürkében a kisfiát is magával vitte, aki a válaszfal alatt átdugva a fejét figyelte, amíg Devyn pisil, aztán amikor meglátta őt odakint, az asztaloknál, mutogatva, torkaszakadtából üvöltve követelni kezdte, hogy mondja meg neki, miért nincs szőr a pipilóján.

Elröhögtem magam.

– Ez elég vicces.

– Igen, legalábbis nekünk. Neki... már nem annyira. De ez nagyjából össze is foglalja, hogy mennyire rájár a rúd az én barátnőmre. Az utóbbi időben pedig egyre rosszabb a helyzet.

Fogalmam sem volt, mi ütött belém, de feltámadt a kíváncsiságom.

– Mi történt az utóbbi időben?

– A semmirekellő anyja folyton rátestálja a problémáit. Aztán meg ott van a pasi, akibe már évek óta bele van zúgva, és aki állandóan csak hitegeti. A pokoli testvérkéiről meg már ne is beszéljünk, akik Devyn szerint igazi kis angyalok. Szerintem meg inkább a sátán ivadékai.

– Sajnálattal hallom.

– Tényleg? – kérdezte a nő a vonal túlsó végén.

Egy pillanatra belegondoltam.

– Igen, tényleg. Szívás, ha az embernek semmirekellő szülei vannak, a szerelme meg csak hitegeti.

– Rendes fickónak tűnsz. Hogy is hívnak?

– Owen. Te pedig?

– Mia vagyok. – A lány egy pillanatra elhallgatott. – Figyu! Most, hogy így összehaverkódtunk, megkérhetnélek, hogy nézz körül a bárban, hátha megtalálod Devynt? Akkor visszaadhatnád neki a mobilt, és én is megbizonyosodhatnék arról, hogy jól van.

– Persze, szívesen, de elég zsúfolt ez a hely. Le tudnád írni nagyjából, hogy néz ki?

– Hosszú, göndör, gesztenyebarna haj. Világos bőr, élénkzöld szem. Alacsony, de formás. Majdnem úgy néz ki, mintha épp most bukkant volna elő a hetvenes évekből. Amolyan bohém-sikkos aura lengi körül, mint annak idején Stevie Nickset, csak még nála is dögösebb.

Végigpásztáztam a helyiséget, de senkit sem láttam, akire akár távolról is illett volna ez a leírás.

– Sajnálom, de nem látom őt.

Mia felsóhajtott.

– Hadd küldjek egy képet! Ha sötét van odabent, akkor nem biztos, hogy kiszúrod a gesztenyebarna haját. Csak egy pillanat! Mindjárt átdobom a mobiljára. Most jól jön, hogy nem védi jelszóval a telefonját, pedig mindig leszedelem érte a fejét.

Néhány másodperccel később a kezemben szorongatott mobil csipant egyet. Megnyitottam az üzenetet, mire egy fénykép jelent meg a képernyőn. Elismerem – megkockáztatva, hogy totál

puhapöcsnek tűnök –, a szívem kihagyott egy ütemet. A nő a képen gyönyörű volt, de valami más is volt benne, ahogy hátravetett fejfel kacagott... Leküzdhetetlen vágyat éreztem arra, hogy halljam a nevetését.

– Azta! – bukott ki belőlem. Csakhogy azóta sem emeltem vissza a fülemhez a telefont, még mindig a kijelzőjét bámultam meredten. Teljesen megfeledkeztem arról, hogy épp vonalban vagyok valakivel, és már csak akkor eszméltem fel, amikor Mia tompa hangja szivárgott felém valahonnan a távolból.

– Halló? Ott vagy még, Owen?

– Basszus! – kaptam vissza a mobilt a fülemhez. – Bocsi! Csak benéztem egy kicsit a képpel.

– Ó, jól van. Már azt hittem, lefoglal, hogy a nyáladat csorgasd. Általában ezt csinálják a pasik, amikor meglátják Devynt.

Elhúztam a szám. *Hát ez remek.*

Megráztam a fejem, hogy kisöpörjem belőle a nevetséges, féltékeny gondolatokat, aztán újra körbekémleltem a bárban.

– Megyek egy kört, hátha úgy könnyebben kiszúrom.

Átverekedtem magam a munkából becsődülő, folyékony boldogságra vágyók tömegén – akik mostanra *igazán* boldognak tündek. Ide-oda kerengve már éppen feladtam volna a keresést, hogy közöljem Miával, a pultosnál hagyom a barátnője telefonját, amikor megpillantottam a nőt a fotóról.

És akkor újra megtörtént. A szívem *ismét* kihagyott egy ütemet. Bár az is felötlött bennem, hogy ezt a jelenséget akár a túlzásba vitt kávéfogyasztásom számlájára is írhatom. A koffein ugyanis okozhat gyors szívdobogást. Az én szívemnek *nem* szokása izgatottan kalapálni valami ismeretlen nő láttán. Az utóbbi időben már akkor sem, ha valamelyik felhív magához a lakására.

Átfurakodtam magam egy csapatnyi, hagyományos rézkupából Moscow Mule koktélt szürcsölő hipszteren, hogy közelebbről is megnézhessem magamnak a pasast, akivel Devyn éppen cseverészett.

A picsába! *Evan Cooper* volt az, vagy ahogy a baráti köröm hívta, *McLúzer*. Egy komplett faszfúj.

– Na, megtaláltad? – kérdezte Mia.

– Igen, azt hiszem.

– Ó, hát ez szuper!

– De... úgy tűnik, eléggé összemelegedett egy fickóval, akiről, ha akarnék sem tudnék semmi jót mondani.

– Ahh! Hadd találjam ki! Jóképű, de egy nőcsábász. Valószínűleg úgy fest, mint egy színész vagy mint egy rocksztár.

– Ezt meg honnan tudtad?

– Onnan, hogy bár a barátnőm csodás ember, a pasik terén szörnyű az ízlése.

– Azt még én is elismerem, hogy jól néz ki a fickó. Akár még Jared Leto testvérének is elmenne, de folyton csak süketel. Azzal szédtíti a nőket, hogy saját gyorsétteremláncot üzemeltet, közben meg a McDonald'sban dolgozik.

Mia sóhaját mintha a telefonon keresztül is éreztem volna.

– Igen, sejtettem.

– Szeretnél vonalban maradni, amíg odamegyek Devynhez, és visszaadom neki a mobilját?

– Az remek lenne! Köszönöm, Owen.

– Jól van, akkor tartsd egy kicsit!

A sarok felé vettem az irányt, ahol Devyn és McLúzer turbékoltak, de azonnal megtorpantam, amikor Devyn a pasas képébe lötytintette az italát. McLúzer a nő vállára tette a kezét, és taszított rajta egy kicsit, mire gyorsan átnyomakodtam a köztünk toporgó emberek tömegén.

– Mi a fasz folyik itt?! – kiáltottam.

McLúzer a levegőbe lendítette a karját.

– Ez a ribanc rám borította a piáját!

– Igen, én meg láttam, hogy meglökted. Az sem érdekel, ha egy csaj képen köp, akkor sem érhetsz hozzá!

– Ne ártsd bele magad, Dawson!

Közelebb léptem hozzá, és kihúztam magam, úgy bámultam le rá. McLúzer tizenöt centivel alacsonyabb volt az én százkilencvenes magasságomnál, ráadásul elég sovány; összeroppanthattam volna, akár egy gallyat.

– Abba ártom bele magam, amibe csak akarom. Most pedig kérj bocsánatot, aztán húzz innen a fenébe!

– Dehogy kérek bocsánatot!

Még egy lépést közelebb léptem, befurakodtam a személyes terébe.

– Akkor még kevesebb időt kapsz arra, hogy eltakarodj innen, Cooper!

McLúzer motyogott valamit az orra alatt, de végül sarkon fordult, és elmasírozott. Nem tudtam megállni, hogy utánakiáltsam:

– És csirkefalatkák nélkül vissza se gyere!

Elégedett vigyorral a képemen figyeltem, ahogy eloldalog. Csak akkor vettem észre, hogy a nő mellett már *nem* volt ilyen elégedett.

– Jól szórakozol? Valami pasas rám teszi a kezét, te meg vigyorogsz rajta?

– *Hékás!* Félreértetted. Egyáltalán nem tartom szórakoztatónak azt, amit az a lúzer tett veled.

– Csak húzz el! Semmi szükségem arra, hogy még egy *seggfej* rám hajtson ma este.

Hátrahőköltem.

– *Seggfej?*

– Pontosan. Te is ugyanolyan vagy. Mind ugyanarra pályáztok.

Megráztam a fejem. A segítségére sietek, ő meg elhord mindennek.

– Ne aggódj, szivi! Én nem akarok tőled semmit. Nem vagy az esetem.

Már épp sarkon fordultam volna, amikor eszembe jutott, hogy a telefonja még mindig a kezemben van. Fogalmam sem volt, hogy a barátnője letette-e azóta, vagy még mindig a vonalban volt, mindenestre a pultra hajítottam a készüléket.

– Nagyon szívesen a mentőakciót meg a mobilodat. További szép estét!

A mellkasomban határozottan nyoma sem volt az izgatott veredésnek, miközben visszatértem a bár túlsó felébe. *Pipa voltam*. Legszívesebben egyenesen kísértáltam volna, de előbb rendeznem kellett a számlát, ezért megálltam ott, ahol korábban a barátaimmal iszogattam, és magamban fortyogva vártam, hogy a pultos arra tévedjen végre. Legalább nem kellett sokat várnom.

– Hé, rendezhetném a számlát, kérlek? – kérdeztem, amikor a srác közelebb ért.

– Hogyne!

– Ami azt illeti... Előbb kérhetnék még egy tequilát? Épp most üvöltötték le a fejem, pedig csak segíteni próbáltam.

A pultos elmosolyodott. Felkapott egy üveg tequilát meg egy feles poharat.

– Semmi akadálya. – Kitöltötte az italt, majd a pulton felém csúsztotta a poharat. – A vendégem vagy. Egy perc, és itt is vagyok a számlával.

A számhoz emeltem a felest, közben oldalra sandítottam. A nő éppen telefonált, a tekintete végig rajtam függött. A fejemet ingatva

dobtam be a rövidet. Néhány perccel később már alá is firkantottam a számlát, amikor éreztem, hogy valaki megáll mellettem.

– Na és, *ki* a te eseted? – kérdezte egy játékos, barátságos hang.

Felkaptam a fejem. A legkevésbé sem számítottam rá, hogy az édes hang tulajdonosa pont Devyn, a nő, aki alig néhány perccel korábban hordott le. Elmartam a bárpulton heverő bankkártyámat, és viszszaadugtam a tárcámba, még csak azt a tiszteletet sem adtam meg a kérdezőnek, hogy ránézzek, miközben válaszolok.

– Ki az esetem? Kezdjük, mondjuk, az olyan nőkkel, akik nem hívnak seggfejnek, csak mert segíteni próbálok nekik.

– Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek a törtétekért. Még mindig dolgozott bennem az adrenalin, és egész héten gyűlöltem a világot. De hiba volt rajtad levezetni a haragomat.

Szavai őszintén csengtek, ezért megkockáztattam egy pillantást, és... *dü-dübb*.

*Bassza meg! Mi a fene?!*

Igaz, hogy már nem először történt, mégis készületlenül ért. Az előttem ácsorgó nőre meredve igyekeztem megfejtetni, mi az ördög lehetett ez az egész. Ám Devyn alighanem úgy értelmelte a hallgatásomat, hogy nem vagyok hajlandó elfogadni a bocsánatkérését.

– Legalább meghívhatlak egy italra? – kérdezte. – Szörnyen érzem magam. A barátnőm, Mia elmagyarázta, mennyire igyekeztél rám találni, hogy visszaadhasd a mobilomat. Azt is mondta, hogy igazán rendes pasinak tűnsz. Sajnálom, amiért így elfuseráltam a dolgot.

Haboztam. *Semmi* szükségem nem volt a drámára, de az az igéző szempár úgy vonzott, mint már évek óta semmi. Mégis ott voltak a figyelmeztető jelek...

Aztán Devyn ajka mosolyra húzódott. Vakító – tündöklő, ragyogó, pompázatos – mosolyra.

*És egyszeriben belőlem lett a melléknevek francos királya.*

– Csak egy italra – rebegtette a pilláit Devyn.

– Rendben – biccentettem. – De tényleg csak egyre.

*Azok a híres utolsó szavak...*

## 2. FEJEZET

*Owen*

***EZ NEM MEHET ÍGY TOVÁBB.*** *Ki kell húznom a fejem a seggemből!*

A karrierem során először fordult elő velem, hogy rossz címre vittem egy érdeklődőt, sőt több alkalommal is késtem a kliensekkel egyeztetett megbeszélésekről. És ha ez nem lett volna elég, az egyik ügyfeletem le is nyúlta a konkurencia. Márpedig az holtbiztos, hogy nem ezzel a munkamorállal küzdöttem fel magam a város legjobb luxus-ingatlanügynökei közé.

Sajnos pontosan tisztában voltam azzal, hol gyökerezik a probléma. Az elmúlt néhány napban ugyanis rögeszmémé vált életem egyik legjobb, egyben legszörnyűbb estéje: az este, amikor megismerkedtem azzal az igéző, bohém barnával. Egyben az este, amikor a nő... nyom nélkül felszívódott. Hiszen mindig van egy első alkalom, nem igaz?

Mégis hogyan engedhettem csak úgy el? De mit tehettem volna, rohanjak utána? Az nem rám vall. Owen Dawson nem rohangál a

nők után. A nők rohangáltak utánam, ez pedig az esetek többségében a legkevésbé sem érdekelt. De már három nap is eltelt a hotelben történtek óta, én pedig azóta képtelen voltam kiverni Devynt a fejből. Ironikus módon hónapokkal – *miről is beszélék, évekkal* – azután, hogy egyetlen nőnek sem sikerült egy szikrányi érzelmet sem kicsiholnia belőlem, az első ember, aki felszított bennem valamit, rögvest utána menekülőre is fogta, mintha a pokol kutyái üldöznék.

Az egésznek nem volt semmi értelme. Devyn és én elmélyült beszélgetésbe elegyedtünk, sokat nevtünk, és mire elhagytuk a bárt, már biztos voltam benne, hogy ezzel valami fantasztikus dolog veszi kezdetét. Azonnal a legközelebbi hotel felé vettük az irányt, mindössze néhány házzal lejjebb, mert úgy tűnt, képtelenek lennénk kivárni, míg találunk valami távolabb eső helyet. Ezzel tökéletesen le is írtam a köztünk szikrázó kémia hatásfokát. Ami pedig már a csukott ajtók mögött történeteket illeti, az színtiszta eufória volt.

Mégsem hagyott hátra mást, csak a keresztnévét, valamint az emlékeket az ízéről, az illatáról és arról, milyen csodás érzés volt mélyen belétemetkezni.

Korábban is voltak már egyéjszakás kalandjaim, olyan azonban még soha, amikor azt kívántam, bár lelassíthatnám az időt, nehogy akár egyetlen pillanataról is lemaradjak. Pontosan így éreztem magam Devynnel – már azelőtt is, mielőtt ágyba bújtunk volna. És itt volt a kutya elásva; ez nem *csak* a szexről szólt. Hanem *mindenről*. Én pedig többet akartam egyetlen éjszakánál. Az este folyamán egyszer sem fordult meg a fejemben, hogy meglép, anélkül, hogy megadná a számát. Devyn olyan volt, mint Hamupipőke, azt leszámítva, hogy ő a keresztnévén kívül egyetlen átkozott topánkát, sem semmi egyéb nyomot nem hagyott hátra.

„Sajnálom.”

Ennyit mondott, mielőtt faképnél hagyott abban a hotelszobában, elképedve, ágaskodó farokkal.

*Vajon mit sajnált?* Életem legjobb dugása volt, és még ha nem is láthattam őt többé, akkor is örültem, hogy megtörtént. Semmi pénzért nem cseréltem volna el. Nem volt miért sajnálkozni. Az az éjszaka egy elképesztően régóta húzódó mélypontból ráncigált ki. Már kezdtem azt hinni, hogy eltört bennem valami, amiért ősidők óta egyetlen nő sem volt képes arra, hogy életre keltse odabent a tüzet.

Egy nap talán a srácokkal is megoszthatom majd a sztorit – gondoltam –, de előbb túl kell lépnem rajta. Bár azt le mertem volna fogadni, hogy elég egyetlen pillantást vetniük rám, és legalább az egyikük kitalálja, hogy valami nem stimmel velem.

A három legjobb barátom és én társtulajdonosai – egyúttal lakói – voltunk egy negyvenlakásos New York-i társasháznak. A társaság legidősebb tagja Colby volt, aki hosszú éveken át a legnagyobb playboy volt köreinkben, legalábbis addig, amíg meg nem ismerkedett élete szerelmével, Billie-vel. Holden egy zenekar dobosa volt, és maga is nagy szoknyapécér, amíg meg nem állapodott Ryan barátunk kishűgával. Valószínűleg Brayden volt a csapatból az, akihez a legközelebb álltam, és aki velem egyetemben még mindig szingli volt. Mi négyen állandóan egymás dolgába ütöttük az orrunk. Olyanok voltunk, mint a testvérek, és jószerével mindent el is mondtunk egymásnak. Komolyan, ha az egyikünk elfingta magát, a többiek a ház másik feléből is tudtak róla.

De biztos voltam benne, hogy ha tudomást szereznének *erről*, azonnal kezdetét venné a baszogatás. Bár abban a pillanatban nálam jobban senki sem lett volna képes ócsárolni engem a tetteimért.

Kopogás szakította félbe az elmélkedésemet.

Kitártam a lakásom ajtaját, mire Brayden masírozott be, a kedvenc Polo kölnijétől illatozva.

– Épp indulunk a kórházba, hogy meglátogassuk a babát. Te is jössz?

Holdennek és Lalának épp aznap született meg az első gyereke. A brancsunk ötödik tagja, Ryan – Lala bátyja – a húszas éveink elején hunyt el leukémiában. Később a ránk hagyott örökségből vettük meg ezt az épületet. Fizikailag ugyan már nem volt köztünk, de a lelke egy pillanatra sem hagyott hátra minket.

Annyira el voltam foglalva saját magammal, hogy meg is feledkeztem a kis Hope érkezéséről.

– Megyek – feleltem –, de majd ott találkozunk. Előbb még el kell intéznem valamit.

Brayden gyanakodva vonta fel a szemöldökét.

– Mégis mit?

– Holden adott egy listát a sok szarságról, amiről gondoskodni kellene a távollétében, és szerepel rajta valami, amit már jó ideje halogatok. Ha meglátogatom őket, szeretném elmondani neki, hogy minden sínen van, és minden tennivalót kipipáltam a listájáról.

– Na és mit halogattál eddig?

– Arról a családról van szó, a 410-ben. A Vera nevű nőről a két lármas tinivel, akiket mi csak Lolkának és Bolkának hívunk. Az utóbbi időben egyre több panasz érkezik rájuk a ricsaj miatt. Itt az ideje, hogy figyelmeztessük őket: ha nem vesznek vissza, ki lesznek lakoltatva.

– Aúúú! Ez lesz aztán a jó móka!

– Igen, pontosan ezért halogattam. – Felszaladt a szemöldököm. – Ha gondolod, tiéd lehet a megtiszteltetés.

– Á! Neked egyébként is jobban megy az ilyesmi. Te vagy közülünk a legbarátságalanabb.

Ez alighanem igaz volt.

– Kösz.

– Bármikor – röhögött Brayden, majd közelebb hajolt, és félrebillentett fejjel vizsgálgatni kezdett. – Minden rendben veled?

Megrándult a szám.

– Persze. Miért kérded?

– Nem is tudom. Olyan... szétszórtnak tűnsz, azt hiszem.

– Nem vagyok az – hazudtam. – Jól vagyok.

Brayden összehúzta a szemét.

– Jól van. Ha te mondd.

Miután Brayden távozott, elindultam a 410-es felé, magamban viaskodva, hogy vajon merről kellene megközelítenem a dolgot. Csak annyit tudtam, hogy az ott lakó nő egyedülálló anyuka, amiért együtt is éreztem vele, hiszen nem lehetett könnyű segítség nélkül megbirkózni azokkal a kölykökkel. Csakhogy a nő válaszra sem méltatta a korábbi megkereséseinket, sőt a kisujját sem mozdította az elmúlt hónapokban hozzájuk intézett figyelmeztetések miatt. Tisztában voltam vele, hogy a tinédzserekkel olykor meglehetősen nehéz, de a többi lakótól sem várhattuk el, hogy örökké szemet hunyjanak a szabálysértéseik felett.

Vettem egy mély levegőt, aztán bekopogtam az ajtón.

Az ajtó kitárult.

– Na végre! Már épp ide... – A szavak a nő torkára forrtak.

*Mi a...?*

Úgy éreztem, mintha az összes levegő kiszökött volna a tüdőmből. Ami azt illeti, még az is lehet, hogy hallucináltam, ugyanis az előtttem álló nő *nem* az a középkorú hölgy volt, aki a gyerekeivel bérelte a lakást.

Közről sem.

Mégis ismertem őt.

Nagyon is behatóan ismertem azt a bohém barnát. Csak éppen fel sem merült bennem, hogy valaha is viszontláthatom.

*Mi az ördögöt keres itt?*

Gyakorlatilag köpni-nyelni nem tudtam.

– Devyn? – habogtam.

A nő a fejét rázta.

– Nem. Sajnálom.

Az arcomba vágódott az ajtó.

*„Sajnálom.”*

Ezzel az egyetlen szóval búcsúzott tőlem, mielőtt otthagyt volna a hotelben, és most is ez volt az utolsó dolog, amit mondott, mielőtt a képembe csapta volna a nyavalyás ajtót.

*Gyerünk!*

*Gondolkodj!*

*Mitévő legyek?*

Végül felülkerekedett rajtam a büszkeség, és úgy döntöttem, anynyiban hagyom. *A fenébe az egészszel!* Sem a könyörgés, sem a meg-alázkodás nem az én stílusom. Abban a pillanatban azt sem tudtam, hogy pipa legyek inkább, vagy zavarodott.

Egyértelmű volt, hogy Devyn nem kíváncsi rám. Ugyanakkor azért mentem oda, hogy elvégezzem a feladatomat, ő pedig nem az az ember volt, akivel beszélnem kellett volna. Ő lett volna a bémiszitter? Nem volt más magyarázat.

Időre volt szükségem, hogy átgondoljam a következő lépést.

*Ez most tényleg megtörtént, vagy csak valami elbaszott álomba csöppentem?*



A kórházból hazafelé menet úgy döntöttem, hogy lesétálok azt a néhány háztömbnyi távot, hátha sikerülne kiszellőztetni a fejem.

Egyáltalán nem terveztem, hogy beszámolok Holdennek arról, ami a látogatásomat megelőzően történt, de amikor a barátom felhívta a figyelmemet az elgyötört arc kifejezésekre, óvatlanul kibukott belőlem minden. A beszélgetésünk egy részét Brayden is hallotta – már nem azt, hogy egyéjszakás kalandba bonyolódtam egy idegennel, csak azt, hogy egy rejtélyes, vonzó nő bukkant fel az egyik lakásban.

Brayden elmondta, hogy az utóbbi napokban ő is látta a nőt az épület körül lófrálni, de arról már sejtelve sem volt, ki lehetett, vagy hogy mit keresett a 410-ben. Hogy az ördögbe lehet, hogy *én* egyetlenegyszer sem vettem észre őt? De ami ennél is fontosabb kérdés: ki volt Devyn? Miért élt volna ott, annál a zűrös családnál? Tényleg ő lett volna a bébiszitter? Hiszen az a két pokolfajzat már túl idős ahhoz, hogy bébiszitterük legyen. Bár az igaz, hogy jól jött volna valaki, aki figyel rájuk, mielőtt még porig rombolják az egész kócerájt.

A lakásomba visszaérve kikaptam egy sört a hűtőből, hátha az majd segít ellazulni. Benyakaltam körülbelül a felét, aztán letettem az üveget a konyhapultra, felszívtam magam, és elindultam a 410-es felé.

Adrenalin áradt szét az ereimben, ahogy lesétáltam a folyosón, és beszálltam a liftbe. *Lehet, hogy Devyn már nincs is ott.* Lehet, hogy lejárt a munkaideje, és hazament. De még mindig nem adtam át a figyelmeztetést, amivel megbíztak, ezért akár ott volt, akár nem, nem halogathattam tovább a dolgot.

Legalábbis ezt a kifogást mantráztam magamban magyarázatképp arra, miért is megyek vissza oda.

A lakás ajtaja elé érve hezitáltam néhány pillanatig, majd lélekben felkészültem a kopogásra. Végül erőnek erejével kényszerítettem magam, hogy az ujjperceimmel megkocogtassam az ajtólapot.

*Kopp.*

*Kopp.*

*Kopp.*

Teltek a percek, de senki sem nyitott ajtót. Talán nem voltak otthon? Csakhogy valami azt súgta, egy bizonyos gesztenyebarna hajú nő talán szándékosan nem akar tudomást venni rólam. Már épp sarokon fordultam volna, amikor végre-valahára kitért az ajtó.

Devyn gyönyörű szeméből sütött a fáradtság, nyoma sem volt rajta annak a gondtalan ragyogásnak, ami a megismerkedésünk éjszakáján lengte körül. Felötlött bennem, hogy a korábbi, futó találkánk talán őt is éppen annyira megrázta, amennyire engem. Láttam rajta, hogy éppen úgy keresgéli a szavakat, ahogyan én.

Tíz másodpercig csak álltunk ott, meredten bámulva egymást, de minden egyes újabb pillanattal, ami anélkül telt el, hogy az arcomba vágta volna az ajtót, éreztem, hogy apránként kiszökik belőlem a feszültség.

Kis győzelmek.

– Mit keresel itt? – szegezte nekem a kérdést Devyn.

Dacára a stressznek, ami csak úgy áradt minden porcikájából, Devyn átkozottul gyönyörű volt. Nem akartam mást, csak a tenyereembe fogni az arcát, és a szájára tapasztani a számat, hogy még egyszer megízlelhessem őt. Ehelyett csak gondolatban bokán rúgtam magam, hiszen ez a nő egyértelművé tette, hogy már semmit sem akar tőlem.

Összefontam a karom a mellkasom előtt.

– Előbb áruld el, hogy legutóbb miért csaptad be az orrom előtt az ajtót!

Devyn válasza sem méltatva a kérdésemet visszakérdezett.

# TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,  
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!**  
**VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!  
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

**Sőt!**

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként  
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!  
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel  
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Egyáltalán hogy találtál rám?

– Rád *találtam*?

*Ó, a picsába!*

Lehet, hogy csak azért, mert az elmúlt néhány napban egyáltalán nem voltam a helyzet magaslatán, de egyetlenegyszer sem fordult meg a fejemben, hogy Devyn talán azt hiszi, koslatok utána. Ami azt illeti, egy kicsit sértőnek is találtam a feltételezést.

– Nem is kerestelek, Devyn. Vettem a lapot abból, ahogyan fakép-nél hagytál abban a hotelszobában aznap este. Nem vagyok zaklató, ezt garantálom.

– Akkor mit keresel itt, pont ebben a házban?

– Ez a ház az én tulajdonom.

Kikerekedett a szeme.

– Te vagy a tulajdonos?

– Igen, és csak azért jöttem, hogy átadjak egy hivatalos figyelmeztetést az itt lakó hölgynek a rendszeres csendháborítás miatt.

Devyn vonásai ellágyultak.

– Nem is tudtad, hogy itt vagyok?

Mélyen belenéztem abba a csoda szép, zöld szempárba.

– Sejtelmem sem volt.

– Én... – Devyn lesütött szemmel rázta a fejét. – Egek, úgy sajnálom!

– Tudod, meglehetősen sokszor mondod ezt.

Devyn felpillantott.

– Mit?

– Hogy sajnálsz.

– Én... – hebegett. – Jesszus, megint majdnem kimondtam. – Nyelt egyet. – Csak ideges vagyok.